

Forveien har vldst, at de maatte, saasnart deres Kræfter ikke mere tillode dem at virke i Statens Tjeneste, kaste sig i Fattigvæsenets Arme; thi, efter de ældre Bestemmelser blev der kun tilstaaet en afgang til Soldatpension 80 Rbd. i Pension. Det var det Hele, han kunde vente, og det er da let at forudsæe, at dette kun vilde lede til Fattigforsørgelse. Der er nu vel ved den senere Lov skeet en Forandring til det Bedre, men den Forbedring, som er skeet, er dog et af den Bessæfshed, at man kan sige, at de have i Forhold til andre høiere staaende Embedsmænd faaet det, Staten med Rette burde tilstaae dem. Naar man nu har holdt dem i en abnorm Tilstand — mange af de omhandlede Mennesker have været i en saadan Tilstand i nogle og 20, ja 30 Aar, — — saa mener jeg, at, naar man skal affædige dem — og disse ere blevne uskyldigt affædige, uden at have gjort sig skyldige i nogen Brøde; thi Forholdene førte det med sig, at Staten ikke længere behøvede dem — bør Staten sige, ligesom den private Mand vilde sige: „denne Tjener har tjent mig tro og for en ringe Løn i en lang Aarrække, nu skal jeg gjøre mod ham det Gode, som jeg kan,“ og da skal man uopfordret give ham, hvad der kan være passende. Det antager jeg ikke, at de have faaet; det er idetmindste min Formening, at de ikke have faaet det, som passende kunde tilkomme troe Tjenere. Det vilde derfor, som sagt, smerte mig meget, hvis den ærede Taler, der sidder ligeoverfor mig, den 3die Landsthingsmand for 3die Kreds (Bessely), skulde vedblive sin Mening at stille et Uendringssforslag i den Retning, som det skee i det andet Thing. Jeg troer, at vi, ved at gaae saaledes frem, virkelig faare disse Folks Følelser og faare dem dybt. Jeg troer, at derved vilde maa skee flere og flere Ubehageligheder, naar Sager af samme Bessæfshed forekomme her, vise sig. Det er, som sagt, ikke de Gæfste i Statens Tjeneste, der have været for ringe aflagte, og nu ere for ringe pensionerede; der vil komme mange Klager endnu, og man er nødt til at lukke Dreene op for Retfærdighed og Sandhed, man er nødt til, naar Statens Tjenere, især i underordnede Stillinger, ikke kunne friste Livet af den Løn, Staten giver, at lukke Dreene

og Bungen op og give dem, hvad de behøve, og som jeg allerede tidligere har tilladt mig at sige: har Staten ikke Raad til at holde Embedsmænd, ophøre den at være Stat.

Funder: Naar den ærede Landsthingsmand fra Helsingør (Kirck) i sit første Forsdrag udtalte, at der forrige Gang her i Thinget er blevet pruttet utilbørligt med hvad der tilkom de omtalte Bestillingsmand, troer jeg, at hans varme Følelse for disse Bestillingsmand har forledt ham til at gjøre Thinget Uret i denne Henseende. Det synes mig, at den ærede Landsthingsmand danner sig et Begreb om Ret, som det forekommer mig ikke ret vel kan bestaae med Staten. Det synes, at han antager, at, hvor der er en vis relativ Trang, maa der ogsaa være en Ret til at faae denne Trang afhjulpen, men efter min Mening er det umuligt at erkjende nogen Ret fra Statens Standpunkt, uden hvor der er Tale om at afhjælpe den alleryderste Trang. Om nogen Ret i nærværende Tilfælde for de omtalte Bestillingsmand kan der vel neppe være Tale, undtagen forsaavidt de vare berettigede til at gaae ud fra, at der vilde blive tilstaaet dem en saadan Understøttelse, som de efter de tidligere gjældende Bestemmelser kunde have Anledning til at gjøre Regning paa. Denne Understøttelse var en Understøttelse af Ministeriets Understøttelsestasse indtil 80 Rbd. Der blev imidlertid her forelagt et Udkast fra Regjeringen, som gif ud paa at forhøie denne Understøttelse indtil 100 Rbd. og her i Thinget blev der paa ingen Maade pruttet om disse 100 Rbd., men tværtimod tilføjet, at, hvor Omstændighederne talte derfor, kunde Understøttelsen bevilges indtil 150 Rbd. Videre fandt Thinget dengang ikke, at man burde gaae, naar Alt, hvad det kom an paa, blev taget tilbørligt i Betragtning; der blev vel stillet et Uendringssforslag om at gaae noget videre, men det blev taget tilbage, og heri synes da at ligge, at den Sag, som her foreligger, paa en Maade allerede tidligere er bleven forkastet her i Thinget. Jeg er ikke i Besiddelse af noget personligt Kjendskab til de Mand, som her er Tale om, og jeg tvivler ingenlunde paa, at der visnok hersker megen Trang i denne Klasse, men, saavidt jeg har kunnet skjønne, er der dog den